

mravy. Snažiť sa v rodinnom kruhu užiť zbožnej vianočnej nálady nie len sa neprotiví dobrým mravom, naopak podľa presvedčenia prevážnej väčšiny národa je v súlade s dobrými mravy. Prípadný opačný názor politických prívržencov hlavného súkromného obžalobcu nie je v tomto ohľade smerodatný. Tvrdenie obžalovaného E. S. tedy nebolo síce k tomu, aby vydalo súkromného obžalobcu opovrhnutiu, ani aby ho snížilo v obecnom mienení. Preto mýlil sa vrchný súd, keď uznal obžalovaných vinnými, hoci nespáchali trestný čin. Najvyšší súd tedy vyhovel zmätočným sťažnostiam a v smysle odst. I. § 33 por. nov. sprostil obžalovaných obžaloby.

Čís. 4951.

Trestný čin, spáchaný osobou z trestu podmienene prepustenou v dobe skúšobnej, treba považovať za spáchaný v dobe trestu (§ 36 zák. čl. XXXVII:1880). V takom prípade je vymeranie úhrnného trestu neprípustné.

(Rozh. zo dňa 17. marca 1934, Zm IV 636/33.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti M. M., obžalovanému zo zločinu úmyselného zabitia človeka a iné, na základe verejného pojednávania následkom opravného prostriedku, podaného generálnou prokuratúrou v smysle § 441 tr. p. takto sa u s n i e s o l: Opravný prostriedok pre zachovanie právnej jednotnosti, podaný generálnou prokuratúrou podľa § 441 tr. p. sa uznáva za odôvodnený a vyslovuje sa, že rozsudkom krajského súdu v U. zo dňa 10. decembra 1932 č. Tk V 1022/25-60 bol porušený zákon v ustanovení § 517 tr. p. a § 36 zák. čl. XXXVII:1880.

Toto usnesenie v smysle posl. odst. § 442 tr. p. nemá pre stranu účinku.

D ô v o d y:

Podľa trestných spisov krajského súdu v U. bol M. M. odsúdený: 1. rozsudkom tohoto krajského súdu zo dňa 12. novembra 1925, č. Tk 1022/25-39, zmeneným rozsudkom najvyššieho súdu v Brne, pre zločin zabitia človeka do káznice na dobu 4 rokov ako k trestu hlavnému a k trestu na peniazoch v čiastke 100 Kč lebo 5 dní káznice ako k trestu vedľajšiemu; 2. rozsudkom toho istého súdu zo dňa 12. decembra 1931 č. j. Tk 441/29-54. do žalára v trvaní jedného roku pre zločin krádeže, ktorý spáchal po dni 10. januára 1929. Komisia pre podmienené prepustenie z trestu pri krajskom súde v N. usnesením zo dňa 26. júla 1928 prepustila M. M. v smysle § 10 zák. zo dňa 17. októbra 1919, čís. 562 Sb. z. a n., podmienenčne na slobodu z trestu uvedeného hore pod bodom 1. Skúšobnú dobu ustálila na dva roky. Tá istá komisia usnesením zo dňa 10. júna 1932 na základe § 14 zákona zo dňa 17. októbra 1919, č. 562 Sb. z. a n., odvolala svoje predošlé usnesenie o podmienenčnom prepustení a nariadila výkon zbytku trestu s tým odôvodnením, že trestanec M. M. bol odsúdený rozsudkom hore pod bodom 2. uvedeným ku trestu tam označenému pre zločin krádeže, spáchaný dňa 10. januára

1929, tedy v dobe skúšobnej, ktorá sa mala ukončiť dňom 28. júla 1930. Podľa obsahu návrhu štátneho zastupiteľstva trestanec M. M. nastúpil tento zbývajúci trest dňa 5. októbra 1932. 3. Rozsudkom krajského súdu v U. zo dňa 10. decembra 1932 č. Tk V 1022/25-60 boli potom oba rozsudky, uvedené hore pod bodom 1. a 2. čo do výroku o treste vyzdvihnuté z platnosti a M. M. bol odsúdený úhrnným rozsudkom do káznice na dobu 4 rokov a 9 mesiacov ako k trestu hlavnému a k pokute 100 Kč, event. ďalších 5 dní náhradnej káznice ako trestu vedľajšiemu na tom základe, že si ešte ani jeden z týchto trestov neodpykal a že pri vynesení dotýčnych rozsudkov neboli použité pravidlá príslušné pre úhrnný trest. 4. Rozsudkom krajského súdu v U. zo dňa 10. decembra 1932 č. Tk V 881/30-48 bol ten istý M. M. odsúdený ešte i pre zločin násilia proti orgánu vrchnosti a pre prečin ťažkého poškodenia na tele, spáchané dňa 13. októbra 1930, na jeden rok žalára ako k trestu hlavnému a na 100 Kč a 100 Kč peňažitého trestu, eventuelne na ďalších 10 dní žalára, ako ku trestu vedľajšiemu, tedy pre také trestné činy, ktoré boli spáchané po uplynutí skúšobnej doby hore spomenutej a ustálenej dotýčne tohoto odsúdeného ako z trestu podmiennečne na slobodu prepusteného. 5. Rozsudkom krajského súdu v U. zo dňa 13. júna 1933, č. Tk V 881/30-55, boli aj rozsudky, uvedené hore pod bodom 3. a 4. čo do výroku o treste vyzdvihnuté z platnosti a M. M. bol odsúdený úhrnným rozsudkom do káznice na dobu 5 rokov a 6 mesiacov ako k trestu hlavnému a k peňažitému trestu 300 Kč ako k trestu vedľajšiemu, ktoré sa v prípade nedobytnosti premeňujú na ďalších 15 dní káznice.

Rozsudkom krajského súdu v U. hore pod bodom 3. uvedeným porušený bol zákon v znení § 517 tr. p. a § 36 zák. čl. XXXVII/1880, pokiaľ súd vymeral na tresty v ňom uvedené súhrnný trest, na vymeranie ktorého podmienky nejestvovaly, a pominul vymerať sjednotený trest, ktorého podmienky tu boli. Správnosť tohoto právneho stanoviska dokazuje mimo skutkového stavu hore vyličeného už samo znenie hore citovaných zákonov hľadiac zvlášť na tú skutočnosť, že M. M. spáchal trestný čin, uvedený hore pod bodom 2. po svojom podmiennečnom prepustení z iného trestu v dobe skúšobnej, ktorá okolnosť vylučuje vymeranie súhrnného trestu podľa zákona. Najvyšší súd zaujal to isté stanovisko v tejto otázke, keď rozsudkom zo dňa 12. decembra 1930, č. j. Zm IV 592/30-1, vypovedal, že trestný čin spáchaný podmiennečne prepusteným vo skúšobnej dobe treba podľa stálej praxi považovať za spáchaný v dobe trvania trestu v smysle § 36 zák. čl. XXXVII/1880. Tomuto právnomu stanovisku nasvedčuje aj § 11 zák. čís. 562/1919, podľa ktorého možno podmiennečne prepustenému po dobu skúšobnú uložiť obmedzenie v tomto §-e uvedené a neprekáža ani § 15 tohoto zákona, lebo podmienené prepustenie bolo odvolané a bolo nariadené vykonanie celého zbytku uloženého trestu, takže neľze trest v dobe spáchania pozdejšieho trestného činu považovať za odpykaný. V takom prípade tedy nie je vymeranie úhrnného trestu prípustné, a to nie podľa § 19 zák. čís. 562/1919 sb. z. a n., ktorý hovorí len o výkone trestov, dojde-li k výkonu trestu na slobode odloženého v celku alebo z časti preto, že vinník bol na novo odsúdený, lež preto, lebo tu nie sú podmienky stanovené v odst. I. § 517 tr. p. pre vymeranie úhrnného trestu, totiž aby

niekto bol odsúdený rôznymi pravoplatnými rozsudkami k niekoľkým trestom na slobode a pri vynesení rozsudkov nebolo použité predpisov smerodajných pre úhrnný trest (§ 96 tr. zák. vo spojení s § 104 tr. zák.). Podľa hore uvedených dôvodov je však zrejmé, že tu jestvovaly podmienky pre výmeru sjednoteného trestu podľa § 36 zák. čl. XXXVII/1880 hľadiac k tomu, že tresty, ktoré boli odsúdenému zmienenými rozsudkami vymerané, sú rôzneho druhu, lebo rozsudok skorší vymeral obžalovanému trest v druhu káznice a rozsudok pozdejší v druhu žalára, následkom čoho trest vymeraný v miernejšom druhu žalára treba pri sjednotení trestu na ťažší druh trestu káznice primerane snížiť v jeho trvaní. Ponevác hore citovaným rozsudkom krajského súdu v U. bol porušený zákon v §§och hore označených, preto bolo treba vyhovieť opravnému prostriedku pre zachovanie právnej jednotnosti v smysle § 441 tr. p. podanému generálnou prokuratúrou a toto porušenie zákona zistiť. Ponevác však sjednotenie dotýčnych trestov by zapríčinilo vymeranie trestu na dobu dlhšiu, než sa stalo výmerom súhrnného trestu, je zrejmé, že na úkor odsúdeného sa vymeraný súhrnný trest už nemôže zmeniť, a preto hore uvedené usnesenie, ktorým sa vyslovuje porušenie zákona, nemá pre strany účinku.

Čís. 4952.

Zmatek čís. 11 § 281 tr. ř., určena-li doba trvání vedlejšího trestu po rozumu § 32 zák. na ochr. rep. delší než zákon připouští.

(Rozh. ze dne 20. března 1934, Zm I 953/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 27. října 1932, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem výzvy k trestným činům podle § 15 čís. 3 zákona na ochranu republiky, zrušil však podle § 290 tr. ř., přihlížeje k odvolání obžalovaného z výroku o ztrátě čestných práv občanských, napadený rozsudek ve výroku o době trvání ztráty čestných práv občanských a vyslovil, že tato doba trvá, pokud jde o způsobilost k nabytí nebo k opětnému nabytí akademických hodností a povolání, pro něž je taková hodnota podmínkou, do vykonání trestu, a, pokud jde o právo voliti a volen býti, nebo povolán býti k veřejné funkci nebo hlasovati ve věcech veřejných, tři léta. Pokud jde o ostatní práva v § 32 II zákona na ochranu republiky uvedená ponechal rozsudek prvního soudu beze změny.

Z d ů v o d ů:

Při prozkoumání spisů bylo shledáno, že napadený rozsudek je stížen zmatekem podle § 281 čís. 11 tr. ř. Uložilť obžalovanému za zločin výzvy k trestným činům podle § 15 čís. 3 zák. na ochr. rep. trest žaláře na dva měsíce (dosazeného dvěma posty) a vyslovil, že obžalovaný pozbývá ve smyslu § 32 zák. na ochr. rep. čestných práv občanských na pět roků, ježto spáchal čin z pohnutek nízkých a nečestných. Svým rozhodnutím zcela všeobecně vyřknutým, že ztráta čestných práv občanských